

KADINA DEĞSİN SESİMİZ

*“Efeler Belediyesi ve Efeler Kent Konseyi
Kadın Temalı Öykü Yarışması”*

Öykü Seçkisi

EFELER
BELEDİYESİ

T.C. EFELER BELEDİYESİ KÜLTÜR YAYINLARI

KADINA DEĞSİN SESİMİZ

*“Efeler Belediyesi ve Efeler Kent Konseyi
Kadın Temalı Öykü Yarışması”*

Öykü Seçkisi

T.C. EFELER BELEDİYESİ KÜLTÜR YAYINLARI

Sevgili dostlar, değerli hemşehrilerim!

Efeler Kent Konseyi'nden, "Kadın Temalı Öykü Yarışması" düzenleme önerisi geldiğinde, hiç düşünmeden "olur" dedim. Hemen bir ödül sekreterliği ve seçici kurul oluşturulmasını ve çalışmalara başlanmasını istedim. Yazılı ve görsel basında sık sık, bir kadının daha canının kıyıldığına ilişkin haberleriyle karşılaşyoruz. Bu haberler, herkesi üzdüğü kadar beni de çok üzüyor. Bu Kadın Temalı Öykü Yarışması çalışmamızla belki kadınlara uygulanan şiddetin önlenmesine bir nebze katkımız olur ve bu konuyu toplumun dikkatini çekebiliriz diye düşündüm.

Doğada var olan bütün canlılar; soylarını sürdürmek, kalıtsal özelliklerini geleceğe aktarmak isterler. Doğada bu eylem, dişiler aracılığı ile gerçekleşir. İnsan denilen canlı da soyunu kadın aracılığıyla sürdürür. Bu durum kadına tanınan tanrısal bir ayrıcalıktır. Kadın da yavrusunu aylarca rahminde taşır, doğurur. Doğan yavruya ak sütüyle emzirir. Kundaklara beler, ninnilerle, bin bir emek, zahmet ve sevgiyle büyütür. O narin, o nazlı, o güzel bebekle birlikte güler, onunla birlikte ağlar. Doğuran, emziren, besleyen, büyüten, emek veren kadınlardır.

O kadınlar, asker yolu gözleyen, gurbete yâr gönderen, erkeği için saçını süpürge eden, evi yuva yapan insanlardır. Onlar bizim anamızdır, bacımızdır, sevgilimizdir ve evlerimizin temel direği olan eşlerimizdir.

Durum böyle iken ya nasıl kıyarız bu güzel insanlara? O kadınlar; Kurtuluş Savaşı'nda, erkekleri cephede savaşırken evlerinde oturmadılar. Öküzleri kağnılara koştular, cepheye cephane, erzak taşıdılar. Kağnı arabasında yavrusu soğuktan titrerken, devlet malına zarar gelmesin diye yorganı top mermilerinin üzerine örttüler.

Çok uzağa gitmeyelim. O kadınlar, Yunan Ordusu Aydın'ı işgal ettiğinde, Menderes Ovası'nda zeybeklerle, efelerle birlikte işgal ordusunun karşısına dikildiler. Vuruşan efelere, zeybeklere, başlarının üzerinde uçuşan mermilere aldırmadan aş, ekmek, su taşıdılar. Kimileri vurulan bir zeybeğin mavzerini eline aldı, namluya mermi sürdü, savunmaya katıldı. Şiddet uygulanan, canı kıyılan kadınlar, işte o kadınların torunlarıdır.

Bu duygu ve düşüncelerle düzenlediğimiz öykü yarışmasına, ülkemizin pek çok ilinden ve yurt dışından yüzlerce yazar birer öyküsüyle katıldı. Seçici Kurul üyeleri, belediyemizden hiçbir maddi karşılık beklemeden, günlerce gelen öyküleri okudular, değerlendirdiler, dereceye giren öyküleri belirlediler. Kendilerini verdikleri yoğun emekten dolayı teşekkür ediyorum. Kadınlarımızın, bırakınızın bir tek tırnağının incinmesini, saçlarının bir telinin bile dokunulmadığı bir ülkede yaşamalarını, her şeyin çok daha güzel olacağı günler görmelerini diliyorum. Sizlere de keyifli okumalar diler, kentimizde yaşayan tüm hemşehrilerime sağlıklı, esenlikli ve mutlu günler diliyor, sevgi ve saygılarımı sunuyorum.

Mehmet Fatih ATAY
T.C. Efeler Belediye Başkanı

VE KADINLAR, BİZİM KADINLARIMIZ

Efeler Belediyesi ve Efeler Kent Konseyi; kadına yönelik şiddete dikkat çekmek, işlenen kadın cinayetlerinin son bulmasına katkı koymak, bu alanda farkındalık yaratmak amacıyla, ülke çapında Kadın Temalı bir öykü yarışması düzenledi.

Kısa sürede ülkemizin dört bir yanından, hemen hemen bütün illerden, ayrıca Azerbaycan'dan, Almanya'dan ve Avusturya'dan deyim yerindeyse öykü yağdı. Bu da kadına uygulanan şiddet sorununu dikkat çekmek isteyen Kent Konseyi üyelerinin, böyle bir öykü yarışması düzenlemekle ne kadar yerinde karar aldıklarının göstergesiydi. Dört yüzden fazla yazar, birer öykü ile yarışmaya katıldı. Mustafa Ünver'in başkanlık ettiği ödül sekreteryasında görev alan arkadaşlar, bu öykülerin bir kısmını ödül şartnamesinde belirtilen koşullara uymadıkları için, bir kısmını da edebi açıdan yetersiz buldukları için elediler. Ahmet Zeki Muslu, Zehra Ünüvar, Şahin Yıldırım, Gülhan Taşkın İkiz, Büşra Elmaskaya'dan oluşan seçici kurula, iki yüz yetmiş yedi öykü teslim ettiler. Ben öyküleri okurken bambaşka bir dünyaya gittim. Bizler, günlük hayatın içinde yaşam telaşıyla koştururken, meğer ülkemiz kadınları ne acılar, ne hüznler yaşıyor, ne baskılara uğruyor, ne şiddet görüyor ve canlarını kırıyormuş. Her öyküden sonra içimi kaplayan hüznü, sıkıntıyı anlatamam. Ve her öyküyü okurken nedense, belleğimde Nazım Hikmet'in kadınlar üzerine yazdığı, o ünlü şiirinin şu dizeleri belleğimde döndü durdu.

.....

Ve kadınlar

bizim kadınlarımız:

korkunç ve mübarek elleri

ince, küçük çeneleri, kocaman gözleriyle

anamız, avradımız, yârimiz

ve sanki hiç yaşanmamış gibi ölen

ve soframızdaki yeri

*öküzümüzden sonra gelen
ve dağlara kaçırıp uğrunda hapis yattığımız
ve ekinde, tütünde, odunda ve pazardaki
ve kara sabana koşulan ve ağıllarda
ışığı altında yere saplı bıçakların
oynak, ağır kalçaları ve zilleriyle bizim olan
kadınlar,
bizim kadınlarımız*

.....

Kimi öyküleri okuduktan sonra, öykünün erkek kahramanına kızdım, eleştirdim, veryansın ettim. “Be hey adam! Bir kadın sana “hayır” dediyse, ısrar etmeyeceksin, “seni sevmiyorum, seni istemiyorum, seninle aynı çatı altında yaşamak istemiyorum,” dediyse, orada duracaksın. Adam gibi erkek olacak, kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırarak, sırtını dönüp gideceksin. Erkeklik onurunu koruyacaksın. Öyle feodal kültürden kalan, “ya benimsin ya da kara toprağın,” demeyeceksin. Madem Türk erkeğisin, atalarının yüzyıllar önce söylediği öğüdü tutacak, “boşadığın kadının topuğuna, dönüp bakmayacaksın,” dedim. Kimi öyküler de gazetelerin üçüncü sayfa haberlerindeki olaylardan alınmış, öyküleştirilmeye çalışılmıştı. Bu öyküleri okurken sıkıldığımı, bu öyküleri yazan arkadaşların daha fazla okumaları, okumadan yazı yazılmayacağını bilmeleri gerektiğini düşündüğümü de açık yüreklilikle belirtmeliyim.

Seçici Kurul üyeleri kendilerine tanınan kısa süre içerisinde, geceyi gündüze kattılar, öyküleri okudular ve değerlendirdiler. İki yüz yetmiş yedi öykü içerisinde, son beş öyküyü belirlemek pek de öyle kolay olmadı. O kadar güzel öyküler vardı ki, birini seçtiğinizde “diğerine haksızlık mı yapıyorum?” duygusu uyanıyordu. Ayrıca her Seçici Kurul üyesinin “belki dikkatimizden kaçmıştır” diye, öne çıkardığı öyküler de oldu.

Uzun tartışmalar, her öykü üzerinde enine boyuna değerlendirilmeler sonucunda, ilk beş öykü belirlendi. Şunu da belirtmeliyim ki, ilk beşe girebilecek en az yirmi öykü daha vardı.

Yarışmaya rumuz ile katılmıştı. Biz yarışma

sonuçlandığında hangi yazarların dereceye girdiğini bilmiyorduk. Rumuzların bulunduğu zarf açılınca, yarışmanın sonucu şu şekilde belirlendiğini gördük;

1. Mektup, (İlkiz Kucur Taşdelen)
2. Çalı Urganı, (Işıl Özer)
3. Çıt Yok Fısıltı Var, (Kamer Yıldız Ok)

Mansiyon: Zuhure, (Ahmet Cengil)

Mansiyon: Öfkeli Balıklar, (Halil Uzel)

İkinci olan Çalı Urganı adlı öykünün yazarı Işıl Özer ile mansiyon ödülü alan Öfkeli Balıklar adlı öykünün yazarı Halil Uzel'in, Efeler kentinde yaşadığını öğrenince, kentimizden yeni yazarların çıktığını görmenin sevincini yaşadım.

Her yazar arkadaş, ödülü bileğinin hakkıyla aldı, kendilerini ayrı ayrı kutluyorum. Seçici Kurul üyelerini de verdikleri emek için her birini ayrı ayrı teşekkür etmek gerekir.

Dereceye giren beş öykü ile Seçici Kurul'un yayımlanmaya değer gördüğü yirmi yedi öykü, Efeler Belediyesi Kültür Yayınları tarafından kitaplaştırılmak üzere bir kenara ayrıldı.

Son olarak, yarışmaya ilgi gösteren, ürünlerini bizlerle paylaşan, yarışmaya katılan tüm yazarlara teşekkür ediyorum. Çıktıkları edebiyat yolculuğunun, zor, dikenli ve sarp yolunda başarılar diliyorum. Yolları açık olsun!

Ahmet Zeki MUSLU
Şair-Yazar
Öykü Seçici Kurul üyesi

MEKTUP

İLKİZ KUCUR TAŞDELEN (Yarışma 1.si)

Pencerenin önündeki berjer koltuğun sahibi değişti. Çevre pencerelerin alışık olduğu, uzaklara bakan yaşlı kadının gözleri yerine çevreyi tanımaya çalışan genç bir kadının gözleri var artık camda. Apartman görevlisine her gün kapıyı o açıyor. Üç aydır yaşadığı bu evde tek bir eşyanın yeri değişmedi. Ama mutfaktan gelen kokular, buzdolabındaki yiyecekler, çöp torbasındaki çöpler yeni gelen ev sahibinin alışkanlıklarının dışarıya taşıyor. Arada bir de eve gelen birkaç misafir eklendi bu değişikliğe. Bu ev şimdi gizli anılar müzesi.

Onca yıl kıpırtısız süren yaşamı alt üst eden o mektup posta kutusuna konulduğundan bu yana aslında her şey değişti.

Genç kadın masanın üzerindeki şarap şişesinin dibinde kalan kırmızı şarabı kadehine koydu, koltuğa yeniden oturdu. Tabaktaki son elma dilimlerinden birine küçük bir ısırık attı. Kadehi iki kişinin şerefine kaldırdı. Yaşlı kadın ve babası. Başını arkaya attı. Şarap damarlarında dolaşırken kafasının içindeki sorular daha da kördüğüm oluyordu. Bu kez annesinin şerefine bir yudum aldı. Özür diler gibi. Ona karşı suç işlemiş gibi. Neydi kendi kendine yapmak istediği. Olmayan insanların geçmişini temize çekemezdi ki. Yine de içinde işlediği suçtan duyduğu mutluluğun yüzüne yansıdığını gizleyemedi. Babasının yüzü aklına geldi. Masada hastalığına direnmeye çalıştığı, karşılıklı kadehlerine kırmızı şarap koydukları o gece. Cam kadehlerin birbirine çarparak çıkardıkları sestten sonra babasının ağzından zorlukla dökülen sözcükler aslında ondan istediği yardımın çılgınlıkları değil miydi? O sözcükler bu eve onunla gelmiş, kendilerine yerleşecek köşe arıyordu. Babası son günlerin yaklaştığını bilerek anlattıklarını özenle seçtiği kelimelerle örüyordu. Son akşam yemekleriydi. Vedalaşmaları. Şimdi her şey bitti.

Gidenler gitti. Ona, yaşamadıkları geçmişlerini miras bırakıp ardı ardına göçüp gittiler. Yaşlı kadın gitmeden evinin anahtarını uzatmış. İsteddiği zaman gelebileceği bir evi daha olmuştu. Çekmecelerinde babasının yazdığı mektuplar, yaşlı kadınla gençliklerinde gittikleri sinema, tiyatro, konser biletleri. Ucuz lokantaların üzerlerinde adları basılı peçeteleri. Sayfalar tutan günlükler. Ama günlükler çok sonraki yıllara ait. Babasına yazılmış ama gönderilmemiş mektuplar. Hiç üşenmemiş, hepsi alıcı adresi yazılmadan zarfların içine konmuş. Bir gün gönderilmeye hazır. Gönderen belli.

Uçak bulutlara ulaştığında yaşlı kadın elleri titreyerek tuttuğu mektubun satırlarını bir kez daha okuyordu. Hayatının ortasına düşmüş bir ateş topu gibiydi kağıt. Bunca yıldır tek başına sürüp giden, hiçbir fırtınanın uğramadığı hayatı posta kutusunda bulduğu bir zarf ile altüst olmuştu işte. Sönmediğini bildiği ama çoktan küllenmiş bir ateş gibi davrandığı alev bir anda harlamıştı.

Kısa kesilmiş saçları çoktan grileşmiş. Grilikten kurtulmak için hiç çaba harcamamıştı. Aynaya, yüzünü beğenmek amaçlı bakmayalı uzun yıllar oldu. Zayıf bedeni, sırtındaki hafif çıkıntı yüzünden engebeli bir yıkıntıyı andırıyor. Bebeklerini kucaklayarak ilk kez evlerine giren genç çiftlerin sevinçlerinde, o bebeklerin ilk adımlarında, okula başladıkları günlerde, gençliklerinde ve yeni evlerine gidişlerinde o hep bu pence-redeydi. Sırtını yasladığı berjer koltuk onun yaşadığı tarihin en sadık tanığıydı. Omuzlarda taşınan dikdörtgen kutunun içinde *hoşça kal* diyen dostlara el sallarken de bu koltuğa gömülmüş camın ardındaki sokağı izliyordu. Meraklı bir komşu bakışı değildi pencere önü bakışları. Alışkanlıktı. Gelmesi beklenenin yolunu gözlemek gibi. Her gün aynı saatte yolun başında görünen birini beklemek gibi.

Arada bir yıllardır aynı pardösüyü sırtına geçirir, ağır adımlarla apartmanın kapısından çıkar, bütün gün şehrin kalabalığına karışır, akşama doğru da elindeki filede meyve, yoğurt, sebze ile geri dönerdi. Bir de kitapçı poşeti olurdu mutlaka. Her çıkışında

en çok kitapçılarda vakit geçirir birkaç kitap almadan dönmezdi. On beş günde bir evine temizliğe gelen Sultan Hanım onun bütün alışverişini yapar, ihtiyaçlarını karşılardı.

Kapısının çaldığı saatler bile belliydi. Sabah 10.00 akşam 19.00. Apartman görevlisi siparişleri almak ve çöpü dökmek için her gün bu saatte kapının zilini çalar. Çöpü o gelmeden dışarı koymazdı diğer komşular gibi. Çalınan kapı zili onun dışarıyla olan tek bağlantısıydı. Kapı ağzında ayaküstü kısa bir sohbet ve kapı kapanır.

Yaşlı kadın yalnızlığına alışmış, kendisini hayattan soyutlamayı başarmıştı. Alacağı son nefes ile bu dünyayla vedalaşacağı an ne zaman gelirse kabulüydü. Göğsünün üzerine oturmuş yumruğun ağırlığı dışında hayatla bir bağı yok gibi koltuğuna yerleşir, kitabını ve kahvesini alır yeni başlayan güne merhaba derdi.

Bu sabah ilk kez dolaptan eline geçen ilk elbiseyi giymedi. Giysileri arasında seçim yapmaya çalıştı, aynanın karşısında bozulmamış bir ruj bulup titreyen parmaklarıyla dudaklarını kırmızıya boyadı. Daha fazlası yakışık almaz diye düşündü. Saçlarını arkadan topladı. Elllerine yumuşatıcı krem sürüp parmaklarıyla kremi iki eline güzelce yedirdi. Küçük bir çantaya birkaç giysi ve bir şişe kolonya ile bir çift terlik koydu. Yıllar önce hediye edilmiş parfümden sıktı çenesinin altına ve bileklerine. Akşamdan çantasının içine yerleştirdiği üzerinde kendi el yazısının olduğu zarfları son kez kontrol etti. Cebindeki tek zarfı da avucuyla yokladı. Asansörde bir kez daha aynaya baktı. Oydu, aynada kendi gençliğini gördü. Kalbinin hızla çarptığı yıllar geri gelmiş, gözlerine o eski tanıdık bakışı yerleştirmişlerdi. Zaman geçmişte kaldığı yerden bir geçit açmıştı. Hiç korkmadan, sorgusuz sualsiz önünde aralanan bu kapıdan girdi.

Sokak kapısını kapattı.

Taksi apartmanın önünde bekliyordu.

Apartman görevlisine birkaç günlüğüne şehir dışına çıkacağını söyleyip evin anahtarını teslim etti.

“Çiçekleri sular mısın?”

Hızlı bir kararla biletini almıştı. Şimdi havaalanının kalabalığında yolunu bulmaya çalışan acemi adımlarıyla ona gidiyordu. Mektubu yazan ismini yazmamış, sadece onun kızı olduğunu belirtmişti. Mektuba diye başlamış, babasının çok hasta ve günlerinin sayılı olduğunu eklemişti. Onu kaybetmek üzere olduklarını, hastalığı henüz bu kadar ilerlemeden, hastaneye yatmadan kısa bir süre önce akşam yemeğinin ardından baba kız oturmuş, sohbet ederken bir anda babası ondan söz etmişti. Onu yıllardır nasıl gizli gizli sevmeye devam ettiğini ama bunu hiçbir zaman söyle-yemediğini anlatmıştı. Geçen yılların ardından izini kaybetmiş. Babası kaçak olarak yurtdışında yıllarca yaşarken onun başka bir ülkede akademik çalışmalar yaptığını duymuştu. Birbirlerini kaybettiklerini anlatırken babasının gözlerinde bu özlemin hiç azalmadığını kolayca anlamıştı.

“Annemi kaybettiğimizden bu yana babamın onu özlediğini sanıyordum. Aslında annem yaşarken de babamın gözlerinde eksik bir şeylerin olduğunu fark ederdim. Bu eksikliğin onun gençliği ile ilgili olduğunu da hissettim. Ama nedenini ilk kez öğrendim. O bu eksikliği kendi başına yaşamış. Bana ve anneme yine de unutamayacağımız bir hayat sundu. Bu yüzden ona son günleri belki de son saatlerinde bu sürprizi yapmak istedim. Sizi bulmak çok zor olmadı. Bir iki günlük araştırma ve yaşadığınız kentteki tanıdıklar yardımı ile adresinize ulaştım. Mektup yazdım çünkü sizin için mektuplaşmanın daha değerli olduğunu sanıyorum. Lütfen bana bir yanıt vermeyin. İki gün içinde gelebilerseniz bu en değerli yanıt olacaktır. Gelmezseniz bu yazdığımдан babamın haberi olmayacak yani onu üzmüş olmayacaksınız. Yine de en azından babamın duygularının gerçekliğini siz de öğrenmiş olacaksınız, eğer kızgınlığınız devam ediyorsa belki affedersiniz onu.

Adınıza hazırlanmış bir refakatçi kartını onkoloji katına bırakacağım. Geldiğinizde babamın yanında kimse olmayacak. Sizi en azından bir gece baş başa bırakmak istiyorum. Hastanede iletişim bilgilerim var, acil bir durumda bana ulaşacaklar.

Şey, gelerseniz çok sevinirim. Babamın bu dünyadan size kavuşarak ayrılmaya hakkı olduğunu düşünüyorum. En azından yüreğinde böyle bir sevgiyi taşıyarak yaşama veda ederken sevdiği kadının elini tutma mutluluğunu yaşasın istedim.

Biliyorum bu isteğim size çok büyük bir yük. Kabul etmez ve gelmezseniz kırılırım ama size kızamam.”

Mektubu yeniden önce zarfa ardından da çantasına yerleştirdi. Havaalanı eski tanıdığı havaalanı değildi. Uçağın merdivenlerinden onu kentin serin rüzgârı karşıladı. Yüzüne garip bir gülümseme gelmişti. Terminal binasından çıkıp taksiye bindi.

Taksinin aynasından yüzüne baktı. Bunca yıl sonra güzel miyim diye içi titredi. Çantasını açtı, şoföre aldırmadan kırmızı rujunu sürdü, saçlarını parmakları ile düzeltti, belli belirsiz gülümsedi. Bu yaşta ne kadar güzellik kalır ki.

Kentin değişen yüzüyle ilk kez karşılaşıyordu. Eski gece-konduların yerini alan yeni zevksiz binalar, yollardaki kalabalık, mutsuz insanlar...

Kimsesi olmayan bir yalnızlığa doğru artık kendisine yabancı gelen kentin sokaklarını, caddelerini geçip gitti. Arkalarında günlük telaşları ile caddelerde koşturan insanları bıraktılar.

Hastanenin ölüm kokusu sinmiş soğuk binasının önünde şoförle vedalaştı. Genç kara yağız bir adamdı. İnsanların artık dini alışkanlıklarından uzaklaştıklarından şikâyet etti yol boyu. Dini bütün annesine saygılı bir kız bulursa hemen nikâhına alacaktı. “Annene gençliğinin intikamını alacağı hizmetçi, kendine de erkekliğini kanıtlayacağın esir dedi cümlesini tamamlamadan sustu.

“Bir şey mi dedin teyze?” Parayı uzattı.

“Hayırlı günler” demişti ayrılırken. “Allah şifa versin, yakınınız mı hasta?”

“Sağ ol,” dedi yaşlı kadın. Sonra yeniden sustu. Paranın üstünü aldı.

Yakınım diyemedi.

Önünde devasa hastane binası onu ezmeye hazır gibi bekliyordu. Hastaneye girip çıkanlar, koluna girilmiş yürümekte zorlanan hastalar. Anne babalarının kucağında küçücük bebekler. Kapıdaki simitçi. Dolmuştan inen ve ellerindeki poşetlerden Anadolu'dan geldiği belli olan hasta ve hasta yakınları. Bahçedeki şadırvanda ameliyattaki yakınlarını bekleyen endişeli yüzler. Bahçeyi temizleyen, üzerinde temizlik firmasının adı yazılı formları ile temizlik görevlileri.

Kapıdan çıkan cenaze arabasını görmese hastaneye girmekten çekinen ayakları daha bir süre bahçede onu oyalayacaktı. Bu korkuyla binadan içeri girdi. Bu kadar yaklaşmışken yeniden çekip gitmiş olamazdı. Korku, gecikmiş olmanın kızgınlığını kendisine yöneltirken onu beklemeyene de kızgındı işte.

Onkoloji katına çıkıp danışmaya yöneldi, refakatçi kartını aldı. Buradaydı. Kapının ardında. Bu kez gitmemiştir.

Katta derin bir sessizlik. Ölüm sessizliği dediklerinden. Arada bir açılıp kapanan kapılar. Sevdiklerini ya da yakınlarını bekleyen insanlar. Bekledikleriniz ile her birinizin ne çok anısı olmuştur? Şimdi bir ömür biriktirdiğiniz anıların sonuna geldiniz.

Onun odasının önünde duruyordu. Kapıyı yavaşça açtı. İçeride yatan zayıf, elmacık kemikleri iki sivri tepeye dönüşmüş, göz çukurları derinleşmiş yüzü hemen tanıdı. O kadar halsizdi ki gülümsemesi bile belli olmadı. Belki de gülümseyemedi. Yavaş adımlarla içeri girdi, aynı sessizlik ile kapıyı kapadı. Birbirlerine uzun uzun baktılar. Adam gördüğünün bir rüya olduğunu düşündü. Ölmeden önce gördüğü son rüya.

Kadın çantasını odadaki masaya bıraktı. Üzerindeki paltoyu sandalyenin üzerine katlayarak koydu. Hastanın başucuna oturdu. Elini tuttu. Adamın parmakları birer kemik parçasına dönmüştü. İki avucunun arasına koyduğu bu zayıf parmaklar kalan son gücüyle elini sıkıyordu. Kadın gözlerinden akan yaşları daha fazla durduramadı. Adamın üzerindeki örtüyü yavaşça kaldırıp yanına uzandı. Şimdi yan yana yatıyor tenleri birbirine değiyordu. Adamın sol elinin parmakları kadının sağ elindeki

parmaklara geçmiş her ikisi de yıllar önce gittikleri sinemada yan yana oturdukları koltuklarda birbirlerine değen kollarının bedenlerinde yarattığı o ürpertiği yaşıyordu.

“Yola çıkma vakti geldi,” dedi adam.

Adamın kulağına fısıldadı ilk kez dudakları yüzüne değerek.

“Geldim işte, buradayım. “

“Yurtdışına senden habersiz gidişim seni koru-mak içindi biliyor musun? Seni de yakalamalarını istemiyordum. Seni, zayıf ve hastalıklı bünyenin dayanamayacağı acılardan korumak istedim. Seni aramadım, senden uzak kalmak en doğrusuydu. Benden uzak kalırsan unutturdun. Bana kızgınlığın olacaktı seni koruyan. Biliyorum bunları sana anlatabilseydim elimi bırakmazdın.” Sesi yıllardır içinde biriken sözcükleri ağzından çıkarabilmek için son gücünü kullanıyordu.

“Beni hiç tanımamışsın,” dedi kadın. Sitemsiz. Öylesine söyledi. Kızgınlık ve kırgınlıktan hiçbir eser yok.

Sustular. Karanlık üzerlerini iyice örttü. Ah o kalp yok mu? İşte o söz dinlemiyor. Sanki bir an önce duracağı yere varmak isteyen kısa mesafe koşucusu gibi hızlı, nefes nefese.

Pencereden sabahın ilk ışıkları kapalı gözbe-beklerine yavaşça süzülüyor. Camın ardında yapraklarının rengini koruyan bir çam ağacı. Onlar için aydınlığı ince yeşil çizgilere ayırıyor. Çizgiler birer ışık oyunu gibi birbirine sığınmış iki yaşlı bedeninin üzerinde dans ediyor. Biraz daha devam edebilse belki yıllar öncesine ışınlanırlar. Çam ağacı bunu çok istiyor. Bu odanın doktoru olsa, yaralara dokunsa. Çam ağacı yaşlı. Görmüş geçirmiş. Halden anlar. Camı açsalar, dalları odaya uzanacak. Görmediler.

Kent yeni bir günün karmaşasına hazırlanmaya başlamıştı. Karanlık göğün üzerinden sıyrılırken ilk araba gürültüleri odadan yükselen acı çığlıkla birlikte duyuldu.

Odanın kapısını açan hemşire geri çekilip genç kıza yol verdi.

“Başınız sağ olsun.”

Şarap kadehindeki son damlayı annesinin şerefine içti. “Zaman eskidi anne. Babamı uğurlayanlar arasında koluna girdiğim yaşlı kadın için eski bir tanıdık dedim. Kısa bir süre sonra da birkaç kişi ile onu uğurladık. Bu kez de benim kim olduğumu bilen yoktu. Uzak bir akrabasının kızı dedi soranlara apartman görevlisi, bizim de yeni komşumuz.”

“Anne, bana kızgın mısın? “

Berjerden kalktı. Mutfaktaki su ısıtıcısının çıt sesi hazırladığı kahve fincanının sıcak suyu beklediğini hatırlattı.

Kahvenin bile beklediği vardı bu evin ruhunda.

T.C. Efeler Belediyesi'nin hediyesidir, para ile satılmaz.

☎ 444 80 09 | 🌐 efeler.bel.tr | 📞 0533 706 01 09 | 📱 /efelerbelediyesi